

Tajná agentka

Čerstvá matka

ZABILA!

„Absolútne
som si ju
zamilovala!“

MARIAN
KEYES

„Ostrej tajnej
agentke vštepila
ostrovtip.“

L. S. HILTON

Asia Mackay

Zabila!

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindeni.sk

www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Asia Mackay

Zabila! – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ljndeni

ZABILA!

Asia Mackay

ZABILA!

Ljndeni

Tento príbeh je fikciou. Mená, miesta a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti alebo použité vo vymyslenom kontexte. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo udalosťami je čisto náhodná.

Text copyright © 2018 by Asia Mackay
Originally published in the English language as Killing It by Zaffre,
an imprint of Bonnier Zaffre, London
Translation © Gabriela Patkolová, 2019
Cover design © Alexandra Allden
Cover illustration © Gary Newman

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1080-0
ISBN e-knihy 978-80-566-1178-4 (1. zverejnenie, 2019)

VYTIAHNEM PIŠTOĽ zo svojej prúžkovanej tašky na plienky od Cath Kidstonovej. Na hlaveň sa prilepil ocumľaný ryžový chlebík. Skvelé. Udržiavať svoju zbraň v tip-top stave pre mňa bývalo otázkou nielen osobnej hrdosti, ale aj professionality. A teraz musí moja nádherná, na mieru vyrobená tridsaťosmička s krátkou hlavňou pretrpieť tú potupu, že sa o ňu pučia desiate. Keď sa jej lepšie prizriem, vidím, že nádobka so sunarom zasa netesnila. V záhyboch pažby sa usadil prášok. Nočná mora na čistenie. Dúfam, že ak to niekomu udrie do očí, bude to považovať za koks.

Zahľadím sa na seba v zrkadle a zhlboka sa nadýchnem. Od začiatku som vedela, že to bude fuška. Tento život som si vybrala sama, keď som sa vrátila do práce. Naplánovať akciu, vystopovať cieľ, potiahnuť spúšť a vrátiť sa domov včas, aby som vykúpala dieťa.

Keď sa dostanete medzi elitu elity, uveríte, že dokážete čokoľvek. A je to tu. Obdivujem svoje zranenia na záchode v Starbucks, v práci ma oficiálne vyšetrujú a plne si uvedomujem skutočnosť, že niekto ma chce vidieť mŕtvu.

„Prepáč, drobec, robím, čo môžem.“ Pozriem sa dole na dokonalé bábätko s buclatými lícami na tvrdom plastovom prebaľovacom pulte. Stále nemôžem uveriť, že je moja. Blažene nevedomá raňajšej drámy je v bezpečí a na ničom inom nezáleží. Ak prežijem tento týždeň, mám šancu. Nič viac ne-

potrebujem. Iba pár dní navyše, aby som zistila, kto chce vidieť moje meno v prachu a telo pod zemou.

„Pekne dočista ťa poutieram.“ Siahnem do tašky a vyberiem plienku a utierky.

Kým ju prebaľujem, pokúšam sa tomu prísť na kĺb. Tí muži z dneška boli nikto. Iba bábk, pešiáci, ktorí poslúchajú príkazy neznámeho generála a vykonávajú za neho špinavú robotu, kým on zostáva ukrytý v tieni. Potrebujem ho demaskovať, aby som ho porazila.

Pohľadím dcérku po líci. Som vďačná, že som si zachránila život, ale neviem si pomôcť. Trochu sa ma dotklo, že na mňa poslali takých amatérov. Podceňovaná až do trpkého konca.

Vymením plienku, natiahnem jej maličké pančušky a popravím menčestrové šatočky. Cmúľa si pästičku, keď ku mne zdvihne pohľad. Veľkými modrými očami sleduje, ako si opäť skontrolujem zbraň, nabijem ju a uloží na miesto. Musím si švihnúť. Za mojou potrebou zostať nažive je viac ako len sebecká túžba ďalej si užívať život. Teraz mám niekoho, kto sa na mňa spolieha. Niekoho, či život by sa zásadne zmenil, ak by ma z neho vytrhli.

Nadvihnem si tričko a zamračím sa na zväčšujúcu sa fialovú modrinu cez celú bránicu. Moji nepriatelia sa prepočítali, ak si myslia, že materstvo ma urobilo slabšou. Zahľadím sa na malú. Drží ma za malíček. Neexistuje nič, čo by som pre ňu neurobila. Zdolám hory. Pobijem sa s tigrami. Vystopujem a zabijem každého jedného sviniara, ktorý sa nás pokúsi rozdeliť. Všetkým im ukážem!

Pozriem sa na hodinky. Doriti! No najskôr sa musím dostať na hudobný krúžok Monkey Music.

Pred dvoma mesiacmi

Prvá časť

Odstavenie

odstaviť, *dok.*

Gerundium alebo slovesné podstatné meno: **odstavenie**

1. postaviť na iné miesto
2. vyradiť (z prevádzky)
3. *hovor.* zbaviť funkcie, postavenia
4. navyknúť (dieťa alebo mláďa) na inú potravu ako mlieko jeho matky
5. navyknúť (niekoho), aby sa zaobišiel bez toho, od čoho je závislý

Prvá kapitola

MAMA ZABIJAK. MATERSKÉ PUTO.“
„Skúsím si tie slová povedať nahlas. Dnes je môj prvý deň v práci po šesťmesačnej materskej a kým sa prehrabávam v zapadnutých zákutiach šatníka, snažím sa vymyslieť pomenovanie svojho nového dvojitého statusu.

„Matka zabijak. Mamazonka. Dojčiaca guľomatka.“

Mal to byť pokus, ako sa zbaviť obáv, ktoré bezpochyby trápia každú matku, keď sa rozhodne urobiť prvý krok k návratu do práce. Nie je priskoro? Ako veľmi mi bude chýbať? Odpustí mi, že som ju opustila? Nerobím chybu?

Pridružilo sa k tomu aj zopár, asi menej bežných, obáv. Neovplyvnia materské hormóny moju mušku? Ako si poradím v súboji telo na telo, keď ma kozy pália ako šialené? Bude moja popôrodná hmotnosť prekážkou akcieschopnosti?

Môže sa „má všetko“ vzťahovať aj na matky, ktoré sú zároveň profesionálne vycvičeným zabijakom v utajenej sekcii Tajných služieb jej veličenstva?

Už som sa nevedela dočkať, kedy opustím Ňuňuland a vrátim sa späť do chladnokrvnej rutiny svojho podzemného byra. No v tejto chvíli ma zaplavili pochybnosti. Na pohode mi nepridal ani telefonát od Sandyho, môjho šéfa, ktorý mi nariadil, aby som namiesto centrály išla rovno do Legolandu, čo je naše označenie pre sídlo MI6, lebo máme bezodkladnú poradu. Taká udalosť si pýtala kostým, ktorý

chradol na spodku šatníka tak dlho, až som mala problém nájsť ho.

Znovu som presúvala vešiaky zo strany na stranu. Vtom som zachytila záblesk bielej uprostred čierneho mora. Tam je. Vytiahla som košeľu so sakom. A nohavice s pevným pásom. Mojm novým úhlavným nepriateľom.

Nasúkala som sa do nich a utekala do kuchyne. Beata, opatrovatelka, ktorú som si veľmi starostlivo vybrala, čosi umývala v dreze. Gigi, moje krásne dieťaťko s buclatými líčkami a plavými vláskami, ktoré boli vždy akosi prirodzene našuchorené do číra, si hovel v detskej sedačke za vrchstolom a piplala sa s jedlom. Netušila, že dnešok je prvý deň jej krátkeho života, keď tu pre ňu nebudem po celý čas. Zhlboka som sa nadýchla, pobozkala ju na hlavičku, zakričala pozdrav na rozlúčku Beatinmu ohnutému chrbtu, keďže plnila umývačku, a vybehla som z dverí smerom k metru.

Natlačená v prímestskom vlaku smerujúcom na východ som clivo spomínala na VIP postavenie, ktoré mi poskytovala londýnska doprava vďaka nevkusnej nálepke „Baby on Board“. Stála som chrbtom prišpendlená o dvere a rozhliadala sa po vozni. Samé tmavé oblečenie a zvráštené tváre. Jediný fliačik žiarivej farby mala na svedomí žena v párty šatách s očami ako panda a vlasmi rozcuchanými, akoby práve vstala. Neustále si poťahovala natrhnutý lem šiat a muži v oblekoch po nej poškuľovali ponad svoje noviny.

Úplne som zabudla, aké je ranné dochádzanie príšerné. Vytiahla som mobil a klikla na appku „GigiKam“. Na displeji sa objavil živý obraz Gigi, ktorá si práve dopriavala masku z jahodového jogurtu. Pohládila som displej. Už teraz mi chýbala. No prístup k arzenálu vládnych sledovacích zariadení tú clivotu výrazne zmierňoval.

Vďaka kamerám aktivovaným pohybom ukrytým po celom dome a GPS zamieriavaniu v kočiку som dokázala jed-

ným očkom kontrolovať nielen to, čo Beata mixovala Gigi na obed, ale sledovať ich potulky po celom Chiswicku. Okrem toho som poverila Bryana z vývoja, aby pracoval na prototype malinkej kamery, ktorá by sa dala ukryť do Giginho jantárového náhrdelníka na zúbky. Celkom sa mu darí, hoci ma varoval, že obraz pravdepodobne nedosiahne požadovanú HD kvalitu. Aby mi vynahradil toto sklamanie, pridal do appky zvukový senzor s notifikáciou – ak Gigin plač presiahne predvolenú hladinu decibelov, okamžite dostanem upozornenie na telefón. To mi umožní skontrolovať nielen príčinu jej slzičiek, ale zhodnotiť aj Beatinu reakciu. Hands-free rodičovstvo mám v malíčku.

Gigi práve zhypnotizovane vyvažovala oči na Beatu, ktorá si na hlavu položila kriklavoružový umelohmotný pohár a balansovala s ním po kuchyni s oveľa väčšou gráciou, ako by som čakala od niekoho jej rozmerov. Vďaka Bohu, že Gigi si túto bláznivú matku štyroch detí okamžite zamilovala. Prirodzene, k presvedčeniu, že Beata je dobrá voľba, som dospela až po viacnásobných hĺbkových previerkach, mesiacoch sledovania a návšteve lokálneho agenta v jej malom rodnom meste na východe Poľska.

Pohár sa skotúľal z Beatinej hlavy a Gigi zvyškla od smiechu.

Potláčané obavy spolu s ťažobou v hrudi povolili. O Gigi je dobre postarané, ja sa vraciam do práce. Presne ako som vždy chcela. Mať všetko. A jedného dňa tým svojej dcére dokážem, že aj ona môže mať všetko.

Dúfajme však, že v práci, ktorá si nevyžaduje toľko krvi-prelievania.

Rozhliadla som sa po vlaku a uvidela samé lesklé oči a zívanie. Ja som nezívala. Cítila som sa čulejšia než pred tým, ako som vstúpila do hmlistej fázy popôrodného nedostatku spánku. Bola som pripravená. Prichystaná na svoj prvý deň späť. Dokonca natešená. Zvládnem to. Bola som Mamazonka.

Rozhodne musím zapracovať na prezývke.

Metro hrkotalo popri počmáraných stenách, ranné lúče osvetlovali inak sivý výhľad na ulice a moja myseľ sa upriamila na poradu. Každý, kto počul, že budovu MI6 na Vauxhall Cross prezývajú Legoland, to pripisoval jej nezvyčajnému exteriéru v štýle art déco. Nie div. Ale s kolegami sme to volali Legoland, lebo pre nás to bola hra. Malé figúrky sa zoradili a umiestnili tam, kde ich chceli mať. Odpisovali od seba úlohy a nadávali si. Bloky spravodajských služieb sa krvopotne skladali kocka na kocku, aby sa vzápätí chvatne zbúrali. No v porovnaní so skutočnosťou, v ktorej sme žili *my*, bol Legoland detské ihrisko. Ostatní zostávali deťmi, s čistými rukami a možnosťou poprieť zodpovednosť za následky. My sme boli dospelí, čo si pošpinili dušu špinavou robotou, ktorú sme museli vykonať, aby zostali v bezpečí. Napriek tomu ste sa ako rodič poďakovania nedočkali. Hádzali sa o zem, keď sme chceli, aby sa podelili, a zapchávali si uši, keď sme im povedali, že Santa *existoval* – no už nie je, lebo sme mu prehneli guľku hlavou.

Vlak prudko zastavil. Ozvalo sa praskanie a v kabíne sa rozozvučal hlas vodiča.

„Ospravedlňujeme sa, dámy a páni. Na trati pred nami zlyhala svetelná signalizácia. Pár minút nás to zdrží. Čoskoro však budeme pokračovať v ceste.“

Niekoľko ľudí si hlasno povzdychlo a pozrelo sa na hodinky. Ostatní ani nezdvihli pohľad od novín. Jedine ja som sa usmiala.

Zaujímaloby ma, koho moji kolegovia vypočúvajú.

Priliehavo k utajenému charakteru našej práce bolo naše byro situované v opustenej spleti miestností a tunelov Sekcie Osem vychádzajúcich zo stanice metra v Holborne. Takéto usporiadanie nám vyhovovalo, lebo nám dovoľovalo brázdidiť po celom Londýne, pod zemou, ďaleko od vševidiacich priemyselných kamier a upchatých ciest. Hukot vlakov navyše maskoval akékoľvek rušivé zvuky, ktoré vydávali nie

veľmi ochotní vypočúvaní. „Zlyhanie svetelnej signalizácie“ bolo často zapríčinené príliš vášnivým vypočúvaním, ktoré vyskratovalo celú podzemnú rozvodnú sieť. Hlásenie „človek na trati“ zvyčajne znamenalo vysokoúčinný spôsob, ako sa zbaviť tých, čo radšej zomreli, než by odpovedali na naše otázky. Táto taktika fungovala skvele, lebo na „kaši“ sa ťažko robila pitva.

No nie všetci dokážu oceniť výhody tejto lokality. Pred mnohými rokmi sa roztrpčený vedúci útvaru, ktorý mal plné zuby nedostatku prirodzeného svetla a neustáleho rachotu vlakov, sťažoval, že v takýchto podmienkach sa cíti ako potkan. Nevydržal u nás dlho, ale prezývka áno. Tí, čo o tom vedeli, nás doteraz volajú Potkani.

Keď sa vlak znovu pohol, dumala som nad tým, ktorý z Potkanov viedol vypočúvanie, čo spôsobilo naše meškanie a či dostal všetky potrebné odpovede. Kto sa raz dostal do našej podzemnej vypočúvačky, málokedy odchádzal bez prezradenia svojich tajomstiev. Informácie o plánovanom teroristickom útoku, tipy, ktorý kontajner majú colníci skonfiškovať; vysypal úplne všetko, len aby sme my niekde nevysypali jeho. Špeciálny kokteil zabudnutia potom zaistil, aby sa objekt prebudil v nemocnici s výpadkami pamäti a zraneniami zhodujúcimi sa s čímkoľvek, čo nahlásil pohotový okoloidúci svedok. „*Bolo to strašné – to auto ho nabralo, zacúvalo, prešlo mu po rukách a so škripaním pneumatík ufujazdilo... Áno, to by vysvetľovalo, prečo má rozmliaždené kosti.*“ Alebo v prípade obzvlášť mlčanlivého objektu: „*Spadol z balkóna na druhom poschodí a pristál v mláke, ktorá musela byť pod prúdom.*“ Tamten mal vážne skončiť ako kaša. Máme hlásenia, že vypočúvaným sa nikdy nevrátila pamäť, hoci následky zahŕňali aj neschopnosť jazdiť metrom bez nadmerného potenia, kriku, zrýchleného dýchania a nutkavej potreby dostať sa späť na povrch. Na druhej strane, nevykazovala podobné symptómy väčšina

Londýnčanov, ktorí využívali verejnú dopravu počas horúcich letných dní?

Na ďalšej zastávke pristúpili nové davy ľudí a všetkých nás potlačili ešte bližšie k sebe. Kým som sa tiskala k podpazušiu akéhosi bradáča, pozrela som sa dole a všimla si, ako sa moja košeľa márne snaží spacifickovať môj hrudník. Paráda. Z toľkej radosti, že som sa nasúkala do nohavíc, som prehliadla, že táto lacná polyesterová handra nie je súperom pre moje prsia plné mlieka.

Legoland. Aké priliehavé, že domov MI6 bol zvonka obrovskou naleštenou budovou zvýraznenou na Google mapách, aby ju všetci našli, kým my Potkani sme sa plahočili v podzemnom byre s olupujúcimi sa stenami a vlhkými, polorozpadnutými chodbami. Nesúladi, ktorý neexistoval, v ústredí, ktoré neexistovalo.

Prešla som cez bezpečnostnú kontrolu, vytiahla ID kartu a podpísala sa ako zamestnanec VKDŠS, čo bola skratka Vládnjej špecializovanej komunikačnej a dátovej sekcie. Na papieri sme boli spoločnosťou špecializujúcou sa na dátové poradenstvo a naše služby mohla využívať MI5 aj MI6, ibaže náš krkolomný oficiálny názov ignoroval každý, kto poznal oveľa chytľavejšiu skratku Sekcia Osem alebo iba Sekcia.

Patrili sme k životne dôležitým bezpečnostným zložkám krajiny. Existovala Päťka, Šestka a potom my – Osmička. Číslo, ktoré udržiavali našu krajinu v bezpečí.

Nastúpila som do, chvalabohu, prázdneho výťahu a stlačila gombík na tretie poschodie; pri našich návštevách v Legolande vždy využívame tú istú zasadačku – kamery na chodbe sú nastavené tak, aby nezachytili nikoho, kto vchádzal či vychádzal z #0341. Hodila som po sebe očkom vo veľkom zrkadle a potiahla košeľu dopredu. Hádam trochu pomôže, ak nebudem toľko dýchať. Narovnala som sa a načiahla, aby som si prehodila cop dopredu – nech trochu odpútam pozor-

nosť vlasmi. Cink! Pohyb ramena bol pre košeľu príliš veľkou záťažou. Horný gombík odletel. Každý, kto by sa teraz pozrel mojim smerom, by nedokázal odtrhnúť oči zo seriózne rozptyľujúcej kombinácie podprsenky a výstrihu. Ak k tomu ešte pridáte strapaté vlasy, získala som klišé výzor sexi sekretárky z porna. Chýbali mi už iba falošné okuliare.

Znepokojivý odraz v zrkadle ma zamestnával aj vo chvíli, keď sa otvorili dvere na treťom poschodí.

„Ale čo, vitaj... mamička!“ To bol Jake. V plnej stodeväťdesiatcentimetrovej krásy, tmavom obleku, žiarivočervenej kravate a s pohľadom fixovaným na môj hrudník. „Čakal som ťa.“ Pozorne si ma premeriaval. „Vôbec si sa nezmenila. Až na tie mega kozy.“ Usmieval sa. „Takto dlho sme ešte od seba neboli, nie je tak?“ Bol oholený dohľadka a tmavé vlasy mal zľahka nastajlované.

Vystúpila som z výťahu a prešmykla sa popri ňom. Ucítla som dôverne známu vôňu cigariet, kávy a Huga Bossa.

„Poďme, Jake. Budeme meškať.“ Upravila som si vlasy a vyhrnula chlopne saka. Aspoň trochu to obmedzí výhľad na chýbajúci gombík. On kráčal za mnou.

„Takže uľňukané objatie, ako veľmi som ti chýbal, sa odkladá až po stretnutí?“

Ne všimla som si ho a otvorila dvere do zasadačky.

Môj šéf Sandy White v nevkusne strakatej kravate stál vedľa širokého konferenčného stola. Sám. Zakaždým, keď som ho počas tých rokov, čo som pre neho pracovala, videla v obleku, čudovala som sa, ako neprirodzene pôsobí. Keď sme vošli, otočil sa.

„Vitaj späť, Lex.“ Pauza. „Prosím, zaparkujte tie svoje veľavážené zadky.“ Spúšťajúc sa do kresla, stisol si pravú nohu. Škaredé strelné zranenie, ktoré sa nikdy riadne nezahojilo, ho na poslednú dekádu pripútalo k stolu v kancelárii. Z jeho stavby tela a spôsobu, akým sa nosil, sa dalo odčítať, že kedysi

bol poriadny svalovec, ale nútený sedavý spôsob života si vybral svoju daň. Boj s vekom prehrával. Noha mu spôsobovala hotové muky. Snažila som sa chápať jeho nálady a všeobecne protivnú povahu, kým mi jeden z Potkanov neprezradil, že rovnaký bol aj pred postrelením.

„Rusi.“ Sandy si prehodil nohu cez vedľajšiu stoličku. „Preto sme dnes tu. Onedlho by mali získať kontrolu nad novou zbraňou v ich studenej vojne, ktorú vedú proti Západu. Cieľom tohto stretnutia je dostať vás dvoch do obrazu a prediskutovať náš akčný plán so Šestkou. Ak sa budeme všetci správať slušne, môžeme odtiaľto rýchlo vypadnúť a ja sa zbavím tejto slučky okolo krku.“ Kývol k doplnku, ktorý mal uviazaný okolo svojho hrubého krku. Sandy odjakživa tvrdil, že tí úbohí šašovia, ktorí museli každý deň od deviatej do piatej nosiť kravatu, sú ako chodiace mŕtvoly. Ak ste nemohli celý deň presedieť v tričku a plátenných nohaviciach nad plánmi, ako zabiť ľudí, život zjavne nestál za to.

Dvere na zasadačke sa rozleteli a dnu vošli dvaja muži. Potriasli sme si rukami a pokývali hlavami. Nižší chlapík so širokými ramenami a gaštanovými vlasmi prerušil Sandyho, keď nás predstavoval.

„S Alexis sa poznáme. Z univerzity.“

„Áno. Správne. Presne tak.“ Netušila som, o koho ide. Jeho výraz potemnel. Určite prekukol moju superšpiónsku pokrovú tvár. Už len to mi chýbalo. Nejaký chlapík zo Šestky sa teraz bude do mňa navázať, lebo som si nepamätala, že sme pri sebe sedeli na prednáške.

Na jeho meno som si spomenula, až keď sa monotónne rozrečnil o súčasnej politickej situácii v Rusku. Dugdale. Harry Dugdale. Duggers. Hrával ragby. Vtedy mal hustejšie vlasy, parádil sa a tvár mal menej okrúhlu. Keď šermoval rukami, aby zdôraznil svoju myšlienku, zlatým pečatným prsteňom klopkal o stôl. Pôsobil naduto ako človek, pre ktorého bol život ružovou prechádzkou.

Spomenula som si aj na niečo iné.